

— Тъзи грозна срѣца ми са види като лошъ знакъ.

— О! . . . лошъ знакъ . . . на тебе . . . чловѣкъ ученъ!

— Дѣ смы прочее?

— Въ Сіерра д'Ока или въ Монкайо. Малѣкъ редъ горы, които сж на пѣтя къмъ Мадритъ за онѣзи, които иджтъ отъ Баскскытѣ области, или какъто ный отъ Навара.

— Много точно! Видите ли сега че въ тѣзи минута, поученыйтъ отъ двоица ни сте вый?

— Да, поученъ като курриеръ! Минувалъ емъ толкози пѣти по този пѣтъ, но не сѣкогы спокоенъ какъто днесъ. Виждъ, виждъ! рече той живоотно на Пикильо като му стискаше ржката; видишъ ли тамъ на лѣво, между капинытѣ съборената онѣзи гостинница? Ей-коляру! пополека . . . Не познавашъ ли тѣзи развалины?» слѣдоваше той да дума на Пикильо.

Но този гы познаваше много добрѣ; то бѣше гостинницата на капетанина Жуанъ Батиста Валсейро, люлката на младенчеството му, жилището, дѣто отъ часть са отхрани, и този пѣтъ не му доде на умъ да раскаже на донъ-Фернанда възпитаніето което получи тамъ.

Той позна малката алея която водѣше къмъ лѣса, по която бѣ направилъ пѣрвата си расходка. Съборенытѣ онѣзи стѣны му напомняхж онѣзи сцени на които той е былъ едно време очевидецъ и може бы съучастникъ, и студенъ потъ покрываше челото му, когато Фернандо слѣдоваше расказа си.

« Видишъ ли онѣзи развалины . . . Преди седемъ почти години, когато имахъ чествта да емъ полковникъ на царицина полкъ, азъ гы обсадихъ. Кжщата са браняше отъ неустрашими разбойници, които са бяхж като отчаяны. Ранихж даже и нѣкои мои войны, и азъ, който управляхъ дѣлото на обсадата, като гледахъ че са протача, подпалихъ я и гѣрмѣхмы тогасъ лесно на разбойницытѣ, които са мжчахж да побѣгнжтъ. Отгървахмы сждовищата отъ трудоветѣ, които може бы не быхж сторили! Ето исторіята на